

כל שעה פרק שני פסחים

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

- [illegible]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לוקה חרבע
כו' בשקלים סתם אל
תשקלו:

גליון הש"ס

זמורה הקישא הוא. עין
במים לז ע"א תד"ה
ורבסר:

מוסף רש"י

בְּקֶדֶשׁ בָּאֵשׁ חֲשֹׁרֶף.
מִמָּקוֹם חֲכִילוֹ שָׁרִיפְתוּ
(לֵקוֹן ח.א.ב.)
שֶׁשֶׁרִיפִין אוֹתָהּ בְּקֶדֶשׁ.
פְּסוּלֵי עֵצוֹת (לֵקוֹן ע.ב.ב.)
בְּקֶדֶשׁ קִדְשִׁים.
לְמִשְׁכַּנְתּוֹת נְדֻעָה, דְּמִיחָה
חֲזָרָה (וִיקָרָא ו') חֲזָרָה
לְהֵאן מוֹעֵד (ש.ס.)
בְּקֶדֶשׁ קִלְיִם. שְׁפִסְלוּ,
חֲמוּת שֶׁנִּשְׁכָּרוֹת הֵיחָה חֲמוּת
הַעֲשׂוֹת מִמִּלְחָתָה, דָּא
קִטְעוּתָהּ נְעוּ, מִן שִׁין
נִפְסוּלָהּ תֵּהָא שֶׁסִּרְפִּין,
נִקְטִי אִימֹרִים, דְּלִי
נִשְׁמַח בְּשָׂרָה שֶׁל קִדְשִׁים
קִרְיָתִין דִּנְאֻכָּל כָּל הַעִיר
קִרְיָתִין דְּמִי כָּל הָעִיר
הַזֶּה (לְחֻמֵּי פ.א.) שׁוֹרֵי

אזתו בחרותו או על גגו
בזה, הרי כאן שנים, וכל
מפיר וקשקשת לא תאכלו
על הוֹלֵךְ גִּמּוֹן לְכָל הַשָּׁמַיִם
וְהָאֵרֶץ, וְלֹא תִטְמָאוּ אֹת

וַיֹּאמֶר אֵלָיו עֵינַי. לְאוֹרֶס בְּאֵרְלָה דֵּהָ אִיסּוֹר אֲרִילָה גִּזְרִיפִּיּוֹ כְּמִיבִּ. וְזוּ מִדֵּה בְּתוֹרָה דְּבֵר שְׁלָא הוֹאֵרֵךְ לְגוֹפּוֹ מִתְּכּוֹ עֵינַי לְעֵינַי אַחֵר וְחִלְמִיּוֹד דְּבֵר לְדִבֵּר אַחֵר וְכֹל הַמְדוּת הַלֵּכָה לְמִשְׁהָ מַסְכִּי: **לִימֹד עַל מַטְמָט.** פְּטוּלָה שְׂרִיפְתָּהּ בְּקֵדָה צְמוּרָה דְּמֹהֶנָּה שׁוֹרֶף^א לֹא הוּא שְׂפוּלִי.

כל שאר קדשי קדשים כגון מנחה ועולה ואשם שנטמאו או שנשפך דמן ומנחה שלא נקטר קומצה ואימורי קדשים קלים שנטמאו. ודוקא נקט הכי שמחיתם בתוך חומת העזרה לאכל פסולי בשר קדשים קלים שריפתם בכל העיר אף שריפתם אם נפסלו חוץ לעזרה הן והכי נמי מן באלו עזבין (לקמן מט.) שורפם לפני הציצה והיינו חוץ לעזרה ושם היה ציית הדשן לכך וכן מפורש בנזכים בפ' טבול יום (ד' קד:) אמר ליה. ההוא מרבנן לרבי שמואל בר נחמני דקדשי ליה האי קושיא רבי יוחנן דבר נמי לא הוה מייתי איסור להאכל לכל איסורין מפקדש בלש משפך דמבעי ליה לכדאמרם שמשפך בצעורה אלא מהאי קרא אמר להו: דהא כתיב ושרפתם. אלמא לאו בר אפילה הוא: לגל איסורין. דוגמתן שנאמר בהן לאו בצריכות: ואם אינו ענין לאפילה. דהא בגושייהו כתיב ושרפתם ענין להנאה: אמר קרא והונוס. דהוה ליה למכתב ושרפתם בלש: מיבעי ליה לנדרי אלוהו.

ליתן לא תעשה דאי מוסיפת לא
הוא ידעינן ביה איסור לאו למלקות:
כל שבקודש פסול מדכתיב כי
קודש הוא יתירה לרבות על שאר
פסולי קדשי קדשים בלאו כגון פיגול
ויכול וגשפח דמו: **מקרא קמא**.
כיוצא חטאתי ולא מצאש תשרף
לדאיטריך לומר ששרף בעצרה אלא
מלא תאכל ליכתוב באש תשרף
אלמלא לאו בר אכילה הוא וממילא
גפקא לן ביה נמי איסור לאו מהא
דרבי אלעזר דמפיק מלא יאכל כי
קודש הוא כל פסולי קדשים: לאו
שבכללות. כגון זה שנכלל כל
הפסולים יחד: **לאו צעראי** אזהרה
נפקא לן ביה בדימוות בעהרע (דף
עב:) **אין מזהירין**. מדין קל וחומר
אף על פי שאדם דן קל וחומר
מעצמו אינה אזהרה ללאו. במסכת
מכות (דף ע:) נפקא לן: **יסקא**
הוא. ולא קל וחומר לדיתקש נדריך
וגדבותין דהיינו שלמים למעשה
בגין דכתיב ביה לא צערי מעשו
שבתא ומיתין לן מינה דאף קדשים לא

יאכלו בטומאה ולא צערי ממנו בטומא
ללאכול בשעריך ולהלן הוא אומר בפסולת
יש כאן טומאה צר לטוהר וטומאה
המוקדשת הכל לא תאכל: **אכל פוטיח**
ללאור המצויים במזבח הכנים וירקא ש
ציון שרץ המים וציון שרץ הארץ הרי אלא
שקד הוא לא יאכל וחד [שם] לכל השרץ ה
יבין [לקמן 39]. אבל פוטיח. שרץ המים קטן
בשר המים כמי במזבח הכנים אל תשקלו אל
הבשרו בין שרץ המים. ומושא ממש
דורבין כן. ועי' חכ"ס פ"ד שרץ. במלה
שאר על הארץ לא תאכלו, שרץ ה' וכל השרץ
ועומים בכל הארץ הרימו על הארץ, הרי ה'
שם, וכתוב שם הארץ.

וְאֵם אִינוּ עֵינֵי לֵאבִיר
בְּחִסּוֹר חִכְלָה דְּהֵל
עַל לֵאוּ שְׁבַב־לָאוֹת. הַקֵּשׁ
(מִכּוֹת יג.) אָמַר לֵאלֹו דְנוֹתַר

וּאִם אֵינוֹ עֲנִין לֵאכֹלָה תִּנְהוּ עֲנִין לְאִסוּרִין
הֵנָּה אִי מָה כֵּאֵן בִּשְׂרִיפָה אִף כֹּל אִסוּרִין
שִׁבְתוּרָה בִּשְׂרִיפָה אָמַר קָרָא ¹בִּקְדָּשׁ בָּאשׁ
תִּשְׂרָף בִּקְדָּשׁ בִּשְׂרִיפָה וְאִין כֹּל אִסוּרִין
שִׁבְתוּרָה בִּשְׂרִיפָה וְהָי בִּקְדָּשׁ בָּאשׁ תִּשְׂרָף
לִהְכִי הוּא דֹתָא הָי מִיבְעִי לִיה לְדַרְבֵּי
שִׁמְעוֹן ⁶דִּתְנִיָא רַבִּי שִׁמְעוֹן אָמַר בִּקְדָּשׁ בָּאשׁ
תִּשְׂרָף לִימֹד עַל חֲטָאת שְׂשׂוּרִפִּין אוֹתָהּ בִּקְדָּשׁ
וְאִין לִי אֵלָּא זֶו בְּלִבְד פְּסוּלִי קְדָּשִׁים
וְאָמְרִין קְדָּשִׁים קְלִים מִנִּין ⁷תִּלְמוּד לֹמַר (וְכֹל)
בִּקְדָּשׁ בָּאשׁ תִּשְׂרָף אָמַר לִיה רַבִּי יוֹנָתָן רַבֵּךְ
מֵהָי קָרָא קָאמַר לֵה ²וְאִם יוֹתֵר מִבְּשֵׁר
הַמְּלֹאִים וּמִן הַלֶּחֶם עַד הַבֶּקֶר וְגו' שְׂאִין
תִּלְמוּד לֹמַר לֹא יֵאָכֵל וּמָה תִּלְמוּד לֹמַר לֹא
יֵאָכֵל אִם אֵינוֹ עֲנִין לְגוּפִיה דְּהָא כְּתִיב
²וְשִׂרַפְתָּ אֶת הַנּוֹתָר בָּאשׁ תִּנְהוּ עֲנִין לְשֹׂאֵר
אִסוּרִין שִׁבְתוּרָה וְאִם אֵינוֹ עֲנִין לֵאכֹלָה
תִּנְהוּ עֲנִין לְאִסוּרִין הֵנָּה אִי מָה כֵּאֵן בִּשְׂרִיפָה
אִף כֹּל אִסוּרִין שִׁבְתוּרָה בִּשְׂרִיפָה אָמַר קָרָא
וְשִׂרַפְתָּ אֶת הַנּוֹתָר נוֹתֵר בִּשְׂרִיפָה וְאִין כֹּל
אִסוּרִין שִׁבְתוּרָה בִּשְׂרִיפָה וְהָי לֹא יֵאָכֵל
לִהְכִי הוּא דֹתָא הָי מִיבְעִי לִיה לְדַרְבֵּי
אַלְעוּר ³דְּאָמַר ר' אַלְעוּר ²לֹא יֵאָכֵל כִּי קְדָּשׁ
הוּא ³כֹּל שֶׁבִּקְדָּשׁ פְּסוּל בֹּא הַכְּתוּב לִיתֵּן לֹא
תַעֲשֶׂה עַל אֲכִילָתוֹ אָמַר אֲבִי לְעוֹלָם מִקְרָא

קמא ואיפוך דליכתוב באש תשרף ולא בעי
תאכל אם אינו ענין לגופו דנפקא ליה
איסורין שבתורה ואם אינו ענין לאכיל
אי מה כאן בשריפה אף כל איסורין
הנותר הנותר בשריפה ואין כל איסורין
רב פפא לאביי ואימא ליחודי ליה לאו
אלעזר ^א אין לוקין על לאו שבכללות אלא
אשר יגע בכל טמא לא יאכל באש ישרף
מה תלמוד לומר לא יאכל אם אינו ענין לגוף
ממעשר הקל ^ב ומה מעשר הקל אמרה
בשר קדש חמור לא כל שכן וכי תימא ^א אין
דכתיב ^ג לא תוכל לאכול בשעריך מעשר
בקרך וגו' מה תלמוד לומר לא יאכל אם
איסורין שבתורה ואם אינו ענין לאכילה
בשריפה אף כל איסורין שבתורה בשריפה
ואין כל איסורין שבתורה בשריפה אמר ל' רב
בשני לאוין לאו מי ^ד אמר אביי ^ה יאכל פומיתא

י"ג דידוי בעלמא הוא ואינו לאו הא נפקא לן ביה איסור ל
מוקדשים שנפדו (דברים טו) בשעריך תחבלנו הטמא והטהור
ל תלמא וקא אמר רחמנא גבי מעשר וקדשים יהוה בשע
המים : **לוקא ארבע**. חד לאו בשרץ המים בחורת הכהנים דהוא
יס סתם (ה) לא תשקאו את נפשותיהם בכל השרץ השורץ ולא ת
: **נמלו**. שהוא שרץ הארץ : **לוקא חמש**. הני תרי דסתם שרי
ין על הארץ לא תחבלום כי שקן הם וחד [שם] ולא תטמאו או

בשערין לא יאכל עוד למה בא, לחיי
 לוקה שש, הכא נמי לוקה על שני לא
 יהיו לכם מברשם את האכול, (ז) וכתיו
 בכל השחר השחרות ושל המטאוב בל
 הללו כולן בכל השחר, בין שרין של
 הללו ארבעה לארין כלם, אבל נמלה
 לא חמשיש, שנאמר בל

ואם אינו ענין לאביהו. לא אחי ספיר דהיינו מצי לאוקומי
נאיסור אכילה דהא כמיז בלש תשרף: **דא** אין צ'יקין
על לאו שבב' צות. הקשה הר"ר אליעזר ממזין בדאלו הן הלוקין
(מכות יג.) אמר דלאו דנותר ופיגול הוא בכלל הלוקין ואמאי לא ולא
שבב' צות הוא? ומתוך דלגגי נותר
שמפורש בהדיא דכתיב ושרפת את
הנותר באש לא יוכל כי קדש הוא
לא חשיב לאו שכללות ופיגול נמי
גמרין עון עון נותר אך קשה
דבפרק בתרא דמכות (דף פ': יח.)
גבי זר שאכל עולה לפני זריקה לוקה
חמש פריך ולילקי נמי מדברי אלעזר

מוסף תוספות

א. דהא נותר כתיב בהאי
קרא דמימי הכא וחשיב
ליה הכא לאו שבכללות.
ב. ומדכתיב ל' ו' ו'
מוקמין ליה שפיר
לכל איסורין שבתורה. ג.
דאי לאו הקשא הוה
איסורין דמהווא נפיק
לן בקדשים טמאים איסור
הכאילי וקרא דהושבר אשור
נגע וגו' הוה מוקמין ליה
לאיסור הנאה ולא הוה
מיתן לן מידי. ד. ה' ה'
אלא חדיד לא תוכל
לאכול ותרב מפשו
מוס' רנ"א.

רבינו חננאל

[illegible]

(א) דברי רבינו ממוהים דהא קראי חמדי כהני ללג השקן השוקן על הארץ וגו' ובאמת הרי"ק ס"פ אלו טרפות וברש"י ז"ל ובאמת מ"ו הביאו ללג ד"ה הך קרא דמשנה מורה וכל אשר אין לו וגו'. (ג) גם זה י"ע דקרא דושקן יהיה לכם מבשרם לא חמכלו כמנז רק שגדך המים ושכן הארץ לא יכלל כלל בזה קרא וי"ע הרי"ק וברש"י ודברי רבינו מזהו לישב.